Фантазія

Я йшов, а кулаки – у прорваних кишенях;
І від мого пальта хіба що назва лиш;
Я, Музо, твій васал – тож був, де ти звелиш;
І сяяла любов у снах моїх скажених!

В єдиних у штанях, що в них діра була,
Мізинчик-хлопчик я за римою ганявся.
Із зорями Великої Ведмедиці спізнався.
А шепіт їх солодкий не мав ні краплі зла.

До нього прислухавсь, усівшись біля шляху,
Осінні небеса були для мене дахом,
І на чолі роса, п'янкіша від вина.

Віршуючи в імлі між фантастичних тіней,
Я ліру обіймав, хоч то були коліна,
Й резинка від штиблет бриніла, мов струна.

Переклад В. Бойка